

Sygn. akt III KRS 20/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)
SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)
SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania E. W. F.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 14 stycznia 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz.144,

z udziałem I. A. P. , M. S., J. M. , A. A. K. T. , A. P. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 lipca 2014 r.,

- 1. oddala odwołanie w części dotyczącej kandydatów wymienionych w punkcie I zaskarżonej uchwały,**
- 2. odrzuca odwołanie w pozostałej części.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] /2014 z dnia 14 stycznia 2014 r., podjętą w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 144, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714), postanowiła (w punkcie I.) przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. kandydatury: A. A. K. T. - sędziego sądu okręgowego, J. M. - sędziego sądu okręgowego; I. A. P. - sędziego sądu okręgowego, M. S. - sędziego sądu rejonowego, A. P. S. - profesora nauk prawnych oraz (w punkcie II.) nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. 28 innych kandydatur, w tym kandydatury E. W. F. , a w stosunku do 7 kandydatur umorzyć postępowanie.

W uzasadnieniu tej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa po szczegółowym omówieniu wniosków wszystkich kandydatów, postanowił rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatury (jednogłośnie 3 głosami „za”): E. W. F. , A. A. K. T. , J. M. , I. A. P. i A. P. S. .

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Krajowa Rada Sądownictwa uznała jednak, że w obecnej procedurze nominacyjnej najlepszymi kandydatami spośród wszystkich osób ubiegających się o wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. są kandydatury: A. A. K. T. , J. M. , I. A. P. , M. S. i A. P. S..

W odniesieniu do kandydatury E. F. Rada podała, że ukończyła ona studia prawnicze z wynikiem bardzo dobrym, a egzamin sędziowski złożyła z oceną dostateczną. Jeszcze jako asesor prowadziła zajęcia na stanowisku naukowo-dydaktycznym w Instytucie Politologii Uniwersytetu (...). Pełniła obowiązki przewodniczącego Wydziału Grodzkiego i Zamiejscowego Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego w Ś. , była delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w

Sądzie Okręgowym w Z., a ostatecznie została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Z..

Bardzo wysoki poziom orzecznictwa potwierdzony danymi ze statystyk sądowych, wskazują w opinii wizytatora na to, że zasługuje ona na ocenę celującą. Sędzia wizytator podkreślił, że widoczne jest połączenie ponadstandardowej wnikliwości z wzorową sprawnością i organizacją pracy. Ponadto, zdecydowaną większość spraw ocenić należy jako postępowania skomplikowane, gdyż oceniany materiał dotyczył bardzo trudnej materii. Analiza akt wskazuje, że z uwagi na posiadaną wiedzę, doświadczenie i pracowitość, sędzia nie miała żadnych kłopotów w rozpoznawaniu nawet najtrudniejszych spraw. Prowadziła również sprawy (omówione w ocenie kwalifikacyjnej) pozostające w ścisłym związku z postępowaniem administracyjnym i prawem administracyjnym, w których wykazała, że co do jej osoby spełniona została przesłanka wymieniona w art. 6 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych.

Podczas posiedzenia Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., odbytego w dniu 23 września 2013 r., oddano na kandydaturę E. W. F. 4 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”. Kandydatka uzyskała rekomendację tego organu.

Na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., które odbyło się w dniu 7 października 2013 r., udzielono E. W. F. następującego poparcia: 17 głosów „za”, 10 głosów „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się”.

Rekomendowana przez Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa kandydatura sędzi E. W. F. nie uzyskała jednakże poparcia członków Krajowej Rady Sądownictwa. Na posiedzeniu plenarnym Rady w dniu 14 stycznia 2014 r. bezwzględną wymaganą większość głosów uzyskała bowiem kandydatura M. S. - sędziego sądu rejonowego.

Kandydat ten ukończył studia prawnicze z wynikiem dostatecznym. Następnie, po odbyciu aplikacji sądowej złożył egzamin sędziowski z oceną dostateczną. W 2008 roku uzyskał stopień doktora nauk prawnych w zakresie prawa. W swojej pracy doktorskiej nt.: „Sankcjonowania naruszeń zakazu praktyk ograniczających konkurencję”, M. S. przedstawił między innymi modele nadzoru

administracyjnych organów ochrony prawnej w zakresie działalności gospodarczej i publicznoprawne oraz prywatnoprawne sankcjonowanie zachowań sprzecznych z normami prawa ochrony konkurencji. W ramach administracyjnoprawnych (w tym także karnoadministracyjnych) instrumentów sankcjonowania naruszeń zakazów praktyk ograniczających konkurencję autor poddał analizie normatywne przesłanki zastosowania określonych administracyjnych środków sankcjonowania, przy czym równorzędną płaszczyzną badawczą było zarówno unijne, jak i polskie prawo ochrony konkurencji.

M. S. wykonywał czynności asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w W. w Wydziale Karnym i w Sądzie Rejonowym w P., a także w Wydziale Gospodarczym dla Spraw Upadłościowych i Naprawczych, gdzie następnie zajmował stanowisko sędziego i zastępcy przewodniczącego. Aktualnie orzeka w Sądzie Rejonowym w P. w XI Wydziale Gospodarczym do Spraw Upadłościowych i Naprawczych, w którym także pełni funkcję Zastępcy Przewodniczącego Wydziału. W latach 2002 - 2012 uczestniczył w szeregu konferencji i szkoleń, zarówno w Polsce, jak i w Europie (Paryż, Wiedeń, Wenecja, Bruksela), z zakresu prawa upadłościowego, prawa ochrony konkurencji, mediacji i arbitrażu czy obrotu gospodarczego. Ponadto, kandydat jest współautorem komentarza do ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wydanego w serii Duże Komentarze Becka, [...], Warszawa 2009 oraz współautorem komentarza do ustawy prawo energetyczne, pod red. [...], Wolters Kluwer Warszawa 2010 oraz 6 glos do orzeczeń sądów wspólnotowych dotyczących wspólnotowego prawa ochrony konkurencji. Uczestniczył także w latach 1992 - 1994 w programie badawczym prowadzonym w Katedrze Zarządzania Gospodarką Narodową U. oraz w latach 2002 - 2006 w programie badawczym prowadzonym w Centrum Konkurencji i Regulacji Wydziału Zarządzania Uniwersytetu (...). Jest także autorem i współautorem 18 artykułów dotyczących zagadnień związanych z polskim i wspólnotowym prawem ochrony konkurencji oraz prawem upadłościowym.

Kandydat uzyskał od sędziego wizytatora bardzo dobrą ocenę swojej pracy. Sędzia wizytator podkreślił dorobek naukowy tego kandydata oraz okoliczność, iż jego zainteresowania naukowe dotyczą głównie zagadnień z pogranicza prawa cywilnego i administracyjnego oraz obejmują nie tylko prawo krajowe, ale i

wspólnotowe. Wysoki poziom orzecznictwa w sądownictwie powszechnym, potwierdzony danymi ze statystyk sądowych i przedstawione w opinii przełożonego oraz w rekomendacjach pracowników naukowych Uniwersytetu [...] w P. cechy charakteru, wskazują na to, że jest on bardzo dobrym kandydatem do objęcia urzędu sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Podczas posiedzenia Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., odbytego w dniu 23 września 2013 r., oddano na kandydaturę pana M. S. 2 głosy „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”.

Na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., które odbyło się w dniu 7 października 2013 r., udzielono panu M. S. następującego poparcia: 20 głosów „za”, 6 głosów „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się”.

Krajowa Rada Sądownictwa zadecydowała o wyborze M. S. między innymi z uwagi na posiadanie przez niego dłuższego stażu orzeczniczego od rekomendowanej przez Zespół E. W. F.. Zdaniem Rady, sędzia M. S. w swojej działalności wykazuje dużą umiejętność powiązania głębokiej wiedzy naukowej z trudnymi problemami stosowania prawa i analizą konkretnych orzeczeń sądowych. Podejmowanie zagadnień również z punktu widzenia prawa publicznego kwalifikuje go w szczególny sposób do orzekania w sądownictwie administracyjnym. Oceniony został jako osoba posiadająca obszerną i uporządkowaną wiedzę prawniczą, zarówno w zakresie prawa materialnego, jak i przepisów procesowych. Ponadto, jak wynika z protokołu członków Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 stycznia 2014 r., M. S. bardzo korzystnie zaprezentował swoją kandydaturę. Jego wiedza merytoryczna, doświadczenie zawodowe, szeroko rozumiana działalność naukowa, nienaganna postawa i cechy osobowości sprawiają, że kandydatura E. W. F. ustępuje w niniejszej procedurze konkursowej opisanym walorom. Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła dotychczasowe wyniki i osiągnięcia w pracy tej sędzi, aczkolwiek jak ona sama przyznała - podczas posiedzenia Zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa - nie ma bezpośredniej styczności z prawem administracyjnym. Inaczej jest natomiast w przypadku M. S., który kontakt z tą dziedziną prawa ma zapewniony i posiada niezbędne doświadczenie w tym zakresie, choćby z uwagi na pozaorzeczniczą działalność naukową.

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę także wyniki uzyskane przez poszczególnych kandydatów w głosowaniu organów środowiska sędziowskiego. Najwyższe poparcie zarówno na Kolegium (z rekomendacją), jak i na Zgromadzeniu Ogólnym Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. uzyskał profesor A. P. S.. Wybrani do przedstawienia z wnioskami o powołanie: I. A. P. i M. S. otrzymali nieco mniejszą ilość głosów na Kolegium niż rekomendowana przez Zespół E. W. F. , ale większą na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P..

Krajowa Rada Sądownictwa podjęła w dniu 14 stycznia 2014 r. uchwałę, uwzględniając przede wszystkim uzyskaną ocenę kwalifikacyjną przez poszczególnych kandydatów oraz ich doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, udzielone poparcie środowiska sędziowskiego, posiadane tytuły naukowe, działalność publikacyjną kandydatów (art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz art. 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych).

Krajowa Rada Sądownictwa przypomniała także, iż procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy. Krajowa Rada Sądownictwa ma za zadanie wybrać najlepszego spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów. Ponadto, zgodnie z art. 6 § 1 pkt 6 ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych, kandydat ubiegający się o stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego musi się wyróżniać wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się przede wszystkim ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kandydaci przedstawiani przez Zespół członków Rady z wnioskami o powołanie posiadają bardzo duże i różnorodne doświadczenie zawodowe związane z tworzeniem lub stosowaniem prawa, które zdobyli wykonując odpowiednio (w zależności od kandydata) nie tylko zawód sędziego, lecz także wykładowcy uniwersyteckiego. Część spośród tych osób zajmuje się pracą naukową, prowadzi dodatkowo działalność publikacyjną oraz działalność dydaktyczną. W ocenie Krajowej Rady

Sądownictwa, każdy z wybranych kandydatów wyróżnia się poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej, prawa administracyjnego oraz innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, spełniając niezbędne do objęcia urzędu sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego kryteria z art. 6 § 1 pkt 6 ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, pozostali kandydaci ubiegający się o stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. nie wykazali się takimi osiągnięciami i przymiotami, jak ocenieni najwyżej w obecnej procedurze konkursowej kandydaci. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, nie spełniają oni tak dalece kryteriów z art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz art. 6 § 1 pkt 6 ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych, jak kandydaci przedstawiani z wnioskiem o powołanie, których kandydatury są zdaniem Rady najlepsze do objęcia pięciu stanowisk sędziowskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P..

Te okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 14 stycznia 2014 r. na: A. A. K. T. oddano jednogłośnie 19 głosów „za”, udzielając poparcia jej kandydaturze, J. M. oddano jednogłośnie 19 głosów „za”, udzielając poparcia jego kandydaturze, I. A. P. oddano jednogłośnie 19 głosów „za”, udzielając poparcia jej kandydaturze, M. S. oddano 15 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 4 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego udzielono poparcia jego kandydaturze, A. P. S. oddano jednogłośnie 19 głosów „za”, udzielając poparcia jego kandydaturze.

Uczestniczka postępowania E. F. wniosła do Sądu Najwyższego odwołanie od uchwały nr [...] /2014 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 14 stycznia 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P..

Skarżąca zarzuciła zaskarżonej uchwale naruszenie prawa procesowego, to jest:

(-) art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. z 2007 r. Nr 19, poz. 1623 ze zm.) przez

zaniechanie w postępowaniu przednominacyjnym stosowania przez Krajową Radę Sądownictwa przy ocenie kandydatów na stanowisko Sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wyłącznie jednolitych, obiektywnych, przejrzystych i weryfikowalnych kryteriów (takich jak doświadczenie zawodowe, poziom wykonywania dotychczasowych obowiązków, opinie Kolegium Sądu i Zgromadzenia Ogólnego i przełożonych);

(-) art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2011 r. Nr 126, poz. 714) w związku z art. 32 ust. 1, art. 60 Konstytucji przez niezachowanie wymagań przewidzianych w art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, ze względu na sprzeczną z prawem, dowolną oraz sprzeczną ze zgromadzonym materiałem ocenę kandydatury odwołującej na stanowisko sędziego, dokonanie oceny z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji kandydatki, oparcie uchwały na ustaleniach sprzecznych z istniejącymi materiałami lub też nie znajdujących oparcia w materiałach w sprawie zgromadzonych, pominięcie korzystnych opinii Kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego Zgromadzenia Ogólnego sędziów, bez podania i wyjaśnienia motywów takiej decyzji, podjęcie decyzji pomimo niewykorzystania wszelkich przewidzianych prawem możliwości służących wyjaśnieniu istniejących w sprawie wątpliwości;

(-) art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS przez dokonanie oceny kandydatury odwołującej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszelkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz bez rozpatrzenia zgłoszonej kandydatury w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących kryteria oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie.

Wskazując na powyższe zarzuty odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały KRS w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Zdaniem odwołującej się, Krajowa Rada Sądownictwa nie wskazała, jakie były motywy pominięcia opinii środowiska sędziowskiego. Krajowa Rada nie uzasadniła wyboru kandydatki A. K. T., która uzyskała mniejsze poparcie środowiska sędziowskiego. Kandydatka wybrana przez Radę co prawda uzyskała rekomendację Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, ale nie uzyskała

takiej rekomendacji na Zgromadzeniu Sędziów. Na 32 głosujących uzyskała tylko 11 głosów „za”, 16 głosów „przeciw” przy 4 głosach „wstrzymujących się” i jednym nieważnym. Natomiast odwołująca się na Kolegium Sędziów uzyskała 4 głosy „za” 1 głos „przeciw”, a na Zgromadzeniu Sędziów uzyskała 17 głosów „za” 10 głosów „przeciw” przy 5 głosach „wstrzymujących się”. Zatem wyniki głosowania znacząco odbiegają na korzyść odwołującej się.

Odwołująca się zarzuciła ponadto, że oceniając kandydaturę pani K. T. w uzasadnieniu uchwały ograniczono się jedynie do powtórzenia części opinii sędziego wizytatora (pomijając m.in. aspekty związane z nieterminowością pisania uzasadnień czy związku z prawem administracyjnym) oraz ogólnego podania liczby oddanych głosów.

Krajowa Rada w uchwale porównywała jedynie wynik głosowania i poziom wiedzy odwołującej się z kandydatem M. S.. Nie porównano natomiast wyników głosowania i poziomu wiedzy kandydatki A. K. T. z kandydaturą skarżącej oraz dwoma innymi kandydatami, którzy uzyskali na Zgromadzeniu Sędziów większą ilość głosów. W żadnej części uzasadnienia (także w tej poświęconej szczegółowemu opisowi kariery zawodowej A. K. T.) nie odniesiono się do poziomu wiedzy w/w kandydatki z dziedziny administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

W opinii wnoszącej odwołanie, niezrozumiałe są zatem kryteria, jakimi kierowano się, uznając, iż sędzia A. K. T. spełnia warunki przewidziane w art. 6 § 1 pkt 6 ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych. Tymczasem, jak wynika ze str. 6 uzasadnienia uchwały Krajowa Rada Sądownictwa, omawiając kandydaturę skarżącej, zwróciła uwagę, że pomimo orzekania w wydziale karnym, prowadziła również sprawy pozostające w ścisłym związku z postępowaniem administracyjnym i prawem administracyjnym.

Kryteria oceny dokonane przez Krajową Radę Sądownictwa są zatem w opinii autorki odwołania niejasne i niezrozumiałe oraz sprzeczne z zasadą obiektywizmu.

W odpowiedzi na odwołanie wniesione przez sędzię Sądu Okręgowego w Z. E. W. F. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosowne przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS), uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje więc sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Jeśli zaś chodzi o podstawy odwołania od uchwał Rady, to zdaniem Sądu Najwyższego zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania. Oczywiście nie będą to przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż stosowanie tych przepisów w postępowaniu przez Radą wyłącza art. 2 ustawy o KRS. Nie są to również przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, albowiem z

treści jego art. 1 jednoznacznie wynika, że Kodeks postępowania cywilnego reguluje postępowanie sądowe w wymienionych w tym przepisie kategoriach spraw, a nie postępowanie przed innymi organami władzy państwowej, w dodatku mającymi – jak postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa – charakter publiczny. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach są unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych. Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały. Tak sformułowane podstawy zaskarżenia wyznaczają z kolei zakres kognicji Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie uznaje przy tym za nadal aktualny pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 11, poz. 93). Wypada również dodać, iż jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008 nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna, pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii

oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do oceny podstaw odwołania wniesionego w niniejszej sprawie od uchwały Rady z dnia 14 stycznia 2014 r., Sąd Najwyższy stwierdza, że jest ono nieuzasadnione.

Odwołująca się E. F. oparła swoje odwołanie od przedmiotowej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa na zarzutach naruszenia przepisów art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 13 ust. 2 i art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, a także § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego

trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. z 2007 r. Nr 19, poz. 1623 ze zm.).

Na wstępie należy więc stwierdzić, że wymieniony przez odwołującą się § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą w ogóle nie może stanowić podstawy zaskarżenia w niniejszej sprawie. Abstrahując bowiem od tego, że całe wymienione rozporządzenie utraciło moc obowiązującą z chwilą wejścia w życie obecnie obowiązującej ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, to jest już w lipcu 2011 r. (art. 52 tej ustawy), a co za tym idzie jego przepisy w ogóle nie mogły stanowić podstawy prawnej w postępowaniu przed Radą zakończonym ocenianą obecnie uchwałą z dnia 14 stycznia 2014 r., to przepisy owego rozporządzenia określające tryb postępowania (w tym między innymi § 20) utraciły moc obowiązującą jeszcze wcześniej, bo z dniem 2 grudnia 2010 r., na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 listopada 2009 r., K 62/07 (Dz.U. Nr 202, poz. 1567), gdyż wyrok ten – z odroczeniem o 12 miesięcy – w części pozbawił wymienione rozporządzenie podstawy ustawowej, którą był art. 12 ust. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa (z dnia 27 lipca 2001 r.), w zakresie uprawniającym Prezydenta RP do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu postępowania przed Radą. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, tryb postępowania przed Radą nie mógł być bowiem uregulowany w rozporządzeniu, gdyż sprawa ta należy do materii ustawowej.

Powołanie przez odwołującą się w podstawach zaskarżenia art. 13 ust. 2 ustawy o KRS jest z kolei, jak się zdaje, efektem oczywistej omyłki, jeśli zważyć, że przepis ten w żadnym razie nie dotyczy postępowania Rady w przedmiocie rozpatrzenia i oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, lecz reguluje wyłącznie kwestie związane z wyborem przedstawicieli zgromadzeń sędziów okręgów, którzy uczestniczą w wyborze członków Rady. Regulację określającą zakres przedmiotowy odwołań wnoszonych przez uczestników postępowań od uchwał Rady do Sądu Najwyższego zawierał natomiast art. 13 ust. 2 nieobowiązującej już ustawy o KRS z 2001 r. Dlatego też Sąd Najwyższy jest zdania, iż odwołująca się, podnosząc zarzut naruszenia art. 13 ust. 2 ustawy o

KRS, w istocie miała prawdopodobnie na myśli art. 44 ust. 1 obecnie obowiązującej ustawy, gdyż to on właśnie reguluje ową kwestię.

Odnosząc się natomiast do pozostałych zarzutów sformułowanych w odwołaniu, Sąd Najwyższy zauważa, iż przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza (co już było zresztą podnoszone) podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierają niczego, co można by uznać za dyskryminację skarżącej, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Ona sama również nie wyjaśnia, na czym konkretnie, jej zdaniem, miałyby polegać naruszenie przez Radę tego właśnie przepisu.

Z kolei art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem.

Aktualny pozostaje w tym zakresie pogląd judykatury, ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r., w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być jednak zróżnicowany w zależności od potrzeb, wobec czego nie jest konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela także pogląd wyrażony w wyroku z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12 (dotychczas niepublikowanym), iż uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu nie stanowi naruszenia prawa również i z tej przyczyny, że uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania zaś trudno przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tego względu, że niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. Jest to sytuacja podobna do spotykanej w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w sprawach zainicjowanych wniesieniem odwołania od decyzji Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w przedmiocie nadania stopnia naukowego i tytułu naukowego, w których sąd administracyjny nie jest kompetentny do merytorycznej kontroli

recenzji stanowiących podstawę decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1996 r., III ARN 86/95, OSNAPiUS 1996 nr 21 poz. 315; wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 października 1999 r., I SA 813/99, LEX nr 46279; z dnia 22 listopada 2007 r., I SA/Wa 1292/07, LEX nr 433773 i z dnia 30 maja 2008 r., I OSK 212/08, LEX nr 505357 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 2010 r., I SA/Wa 106/10, LEX/el. 2010, z glosą M. Karpiuka).

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P., Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną Zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, iż Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wakujące stanowisko sędziowskie, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o których mowa art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, (wszystkie) opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego, a także bardzo szczegółowo je opisała. Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Nie wiadomo zatem, na czym odwołująca się opiera sugestię, jakoby Rada zaniechała stosowania przy ocenie kandydatów wyłącznie jednolitych, obiektywnych i przejrzystych kryteriów, takich jak doświadczenie zawodowe, poziom wykonywania dotychczasowych obowiązków, zebrane opinie.

Wręcz przeciwnie, Rada podniosła, że za kryteria decydujące o wyborze kandydatki A. K. T., co do której została podjęta uchwała o przedstawieniu z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., do przymiotów której w

szczegółności odnosi się skarżąca, uznając ją za swoją główną kontrkandydatkę, przemawiały między innymi dwudziestosiedmioletni staż orzeczniczy, a co za tym idzie zdobyte doświadczenie zawodowe, a ponadto ogólny poziom orzecznictwa, zaangażowanie w wykonywanie powierzonych czynności, pracowitość i rzetelność w pracy, a także wysoka kultura osobista. Również w stosunku do kontrkandydata M. S. Krajowa Rada Sądownictwa zdecydowała o jego wyborze między innymi z uwagi na posiadanie przez niego dłuższego stażu orzeczniczego od rekomendowanej przez Zespół E. W. F.. Ogólnie w stosunku do wszystkich wybranych kandydatów wyeksponowano również kryterium doświadczenia zawodowego, zdobytego nie tylko przy wykonywaniu odpowiednio (w zależności od kandydata) zawodu sędziego, lecz także wykładowcy uniwersyteckiego, pracy naukowej, działalności publikacyjnej oraz dydaktycznej.

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującego się, jest zatem wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Z tych samych przyczyn nie może być również uzasadniony zarzut naruszenia art. 60 Konstytucji RP, zwłaszcza że – co już wcześniej zostało podkreślone – przedmiotem ochrony wynikającej z tego przepisu jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza więc podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w tych kwestiach, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Wyklucza to dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie.

Dlatego samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko

sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08, LEX nr 523533). W tym stanie rzeczy przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., III KRS 15/11, LEX nr 1108553).

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie uchwały podjętej w przedmiotowej sprawie oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury odwołującej się z wnioskiem o powołanie jej na urząd sędziego, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą. W szczególności Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa przy odmowie przedstawienia kandydatury odwołującej się Prezydentowi RP kierowała się niejednorodnymi kryteriami. Powinność stosowania w postępowaniu przed Radą jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza, że Krajowa Rada Sądownictwa powinna wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów (niezależnie od ich statusu) stosować kryteria jednakowe (identyczne). Z tej przyczyny należy podkreślić, że jednolite kryterium odnoszące się np. do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie administracyjnym nie może być jednakowo stosowane do różnych kandydatów. Inaczej ich ocena będzie dokonywana np. w odniesieniu do sędziego sądu powszechnego, a inaczej będzie kształtować się w przypadku kandydatury zgłoszonej przez radcę prawnego, notariusza lub pracownika naukowego szkoły wyższej, a kompletne odtworzenie motywacji jest prawie niemożliwe. Tak więc uzasadnienie rozstrzygnięcia przyjętego w przedmiotowej uchwale Krajowej Rady Sądownictwa nie jest ani niekompletne, ani sprzeczne z dokumentacją pozostającą w dyspozycji Rady.

Odnośnie do granic zaskarżenia wypada zaś stwierdzić, że odwołanie wniesione w rozpoznawanej sprawie dotyczy całości uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 14 stycznia 2014 r. Tymczasem, odwołująca się mogła zaskarżyć tę uchwałę wyłącznie w takim zakresie, w jakim odnosi się ona do kandydatów, których Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Administracyjnego Sądu Wojewódzkiego w P. oraz do samej odwołującej się. Tylko w tym zakresie mógł bowiem zostać naruszony interes prawny odwołującej się, ponieważ tylko ta część uchwały dotyczy jej praw i obowiązków. W pozostałej części uchwała dotyczy natomiast kandydatów (ich praw i obowiązków), którzy – jak odwołująca się – nie zostali przedstawieni z wnioskiem o powołanie, a zatem po stronie odwołującej się nie występował żaden interes prawny w kwestionowaniu tej części uchwały. Mogli to uczynić przez wniesienie własnych odwołań do Sądu Najwyższego wyłącznie ci uczestnicy postępowania, których nazwiska zostały wymienione w punkcie II. uchwały. W tej sytuacji należy uznać, iż oceniane odwołanie w zakresie, w jakim odnosi się do kandydatów niewybranych przez Radę, jest niedopuszczalne, wobec czego musi podlegać odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł natomiast o jego oddaleniu w pozostałej części na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.